

EL GIRONÈS

Dani Vivern

«Productes» culturals | Com a la majoria de comarques, l'esforç per promoure la cultura en general ha donat fruit també al Gironès. Parlem d'una feina feta a base d'anys, de dedicacions personals i col·lectives, sovint amb l'ajut d'institucions públiques i privades. La UdG, la Cambra de Comerç, els ajuntaments, els consells comarcals i la Diputació, les caixes d'estalvis, associacions com els Amics de la UNESCO, factories culturals com la Coma-Cros de Salt, entitats com el Museu d'Art, el FITAG i moltes altres que em deixo al teclat han promogut –i esperem que puguin continuar-ho fent– esplèndides activitats, publicacions, conferències i mostres.

La crisi econòmica afecta també l'entorn cultural, per tal com se'n consumeixen menys «productes», tal com s'anomenen ara –pèssim recurs d'inspiració neoliberal– les obres o consecucions fruit de la reflexió i l'estètica alhora. Però això no és excusa per aturar o reduir el ritme d'activitat. Potser la gent va menys al cinema i al teatre, i compra menys llibres. No decau, en canvi, l'interès del públic per assistir a conferències, exposicions, cursos i altres formes de divulgació. Només cal fer un cop d'ull a la programació d'activitats de la Casa de Cultura a Girona, de la Fontana d'Or, de la Biblioteca

de Salt o del nou teatre de Bescanó per constatar-hi una assistència notòria. Cal reconèixer que hi ha una selecció natural que el públic fa per ell mateix, sense fer cas a les consignes que li volen vendre «productes culturals» cars, subvencionats, i d'un valor tan relatiu com les accions borsàries.

En aquests moments de crisi, és assenyat, prudent i efectiu afavorir des del mecenatge públic i privat les propostes culturals que, sense fer soroll i sense dispendis hiperbòlics, fan feina de veritat. Per saber quines són, només cal tenir ulls.

Loximoron de la brutícia estètica

Les imatges que guardo dels Vilablareix, Bescanó, Sarrià de Ter, Sant Gregori, Celrà... de fa 30 o 40 anys no tenen res a veure amb les d'ara. L'asfaltatge, l'enllumenat, les restauracions de façanes, el mobiliari urbà, les retolacions... són a anys llum dels carrers plens de fang, de restes de palla dels carros, amb bombetes de 40 W en comptes de llums de iode, amb façanes grises i clivellades... Tot i la brutícia, però, en aquella època glatia una «netedat» cívica que impedia embrutar qualsevol paret, façana, vehicle o cartell amb guixots *per se*, la consideració dels quals com a grafitis seria massa caritativa, i, com a art, un insult. Les parets de Girona ciutat, llevat de l'immaculat Barri Vell –que prou s'encarreguen des de Wine Square de preservar de la plaga–, farien caure la cara de vergonya als nostres polsosos i espellifats avis.

EL PLA DE L'ESTANY

Xavi Xarçay

Cercavila Musical | L'Escola de Música de Banyoles ha complert 25 anys i ho ha fet oferint concerts dels alumnes actuals a les diferents seus per les quals ha passat: el CEIP Baldiri Reixach (s'hi trobaven els vespres alumnes de 7 a 70 anys i, posats en fila, havien d'afinar; a qui no ho feia se l'enviava a casa fins a l'endemà), la Llotja del Tint, l'ajuntament i l'actual Escola, aixecada on abans hi havia hagut el Teatre dels Catòlics. Només hauria faltat fer un petit concert a l'antiga fàbrica Castanyer, on actualment hi ha un aparcament tristoi i sempre ple –deu ser l'únic aparcament amb cara i ulls que no és zona blava o no és privat a Banyoles–. Actualment l'Escola té 260 alumnes i programa un conjunt d'activitats més que notable. Com que només fa set anys que té local propi, podríem concloure que és una bona mostra que no sempre el part laboriós de la muntanya és un minso ratolí.

Una professora i un gimnàs | Acaba el curs i comença el restrenyiment pressupostari. A partir d'ara i amb més bombo i platerets que mai, qualsevol moviment, gest, innovació, aportació o simple sospir en l'àmbit educatiu serà bo perquè l'Administració es posi medalles, just el que varen fer els governants, locals i departamentals, en la inauguració del nou gimnàs del CEIP La Vila, de Banyoles. No està malament: se'n sap la necessitat des de 1968 i se'n coneix la urgència des de 1995. Acceptem, doncs, com a lògica la ufana amb què van parlar les nostres polítiques, entre els quals destacava, amb el seu rostre de pantocràtor, el director dels Serveis Territorials. Moments abans, sense càmeres ni interessos mediàtics, el Sr. Otero va saludar una mestra que acabava de rebre dels seus alumnes un regal de jubilació, un detall que la va emocionar profundament. Estic convençut que ni el delegat ni la mestra ni els pares allà presents es varen adonar de la càrrega simbòlica de l'escena: es jubilava una

DANI VIVERN

